

4. Кінцевим результатом проведених заходів для удосконалення фінансового контролю мають бути:

- удосконалення діяльності органів державного сектору;
- раціональне використання державних ресурсів;
- формування дієвої системи державного фінансового контролю.

Козелко В. А.,

студент 4 курсу Тернопільського відділення
ННІЗДН НАВС

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Курс, узятий Україною, на побудову правової держави, поставив вимогу реформування інститутів виконавчої влади. Сучасний стан її функціонування характеризується тим, що рівень її організуючого впливу на суспільні процеси не відповідає потребам динамічного розвитку громадянського суспільства, формування соціально орієнтованої ринкової економіки. Недосконалість виконавчої влади суттєво знижує здатність держави ефективно регулювати суспільні відносини, перешкоджає реалізації прав та свобод людини і громадянина, послаблює режим законності.

Аналізували дане питання такі науковці: Авер'янов В. Б., Гладун З. Н., Коваленко А. Н., Колодій А. М., Кривенко Л. О., Крупчан О. Д., Михеєнко Р. О., Малиновський В. В. та інші вітчизняні науковці.

Відомо, що будь-яка держава для здійснення своїх завдань і реалізації управлінських функцій створює систему відповідних органів держави, державних підприємств і установ, серед яких тільки органи державної влади наділяються владними повноваженнями та відповідною компетенцією для здійснення управління в державі. Органи державної влади в своїй сукупності утворюють апарат держави, з діяльністю якого тісно пов'язана теорія поділу влад на законодавчу, виконавчу і судову. У нашій державі такий розподіл закріплений ст. 6 Конституції України.

Центральні органи виконавчої влади посідають особливе місце у системі суб'єктів адміністративного права.

По-перше, вони є основними функціонально-галузевими носіями виконавчої влади в державі, а статус центрального органу виконавчої влади закріплюється за ними в нормативному порядку [1, ст. 102].

По-друге, є найважливішою складовою органів публічної адміністрації і державного апарату в цілому (як відомо, державний апарат, крім органів публічної адміністрації, об'єднує управлінські структури законодавчої влади, органи правосуддя, прокуратури та інші державні органи).

В Україні функціонують два види центральних органів виконавчої влади — міністерства та інші центральні органи виконавчої влади. До останніх відносяться: служби, агентства, інспекції, інші центральні органи виконавчої влади, центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом, національні комісії.

Головним органом у забезпеченні впровадження державної політики у визначеній сфері діяльності є міністерство. Воно покликане формувати та

реалізовувати державну політику у відповідній сфері суспільного життя. Саме між міністерствами розподіляється весь спектр урядової політики, за винятком тих напрямів, реалізація яких віднесена до повноважень інших центральних органів виконавчої влади. Очолюють міністерства міністри, які особисто відповідають за розроблення і реалізацію державної політики, спрямовують і координують здійснення центральними органами виконавчої влади заходів з питань, віднесених до їх відання. Міністерства є єдиноначальними органами, тобто адміністративно-правовий статус міністерства уособлюється посадою міністра. Суттєвою особливістю адміністративно-правового статусу міністерств є надане окремим міністрам право здійснювати функцію Кабінету Міністрів щодо спрямування і координації діяльності інших ЦОВВ. Міністерства у межах своїх повноважень видають (у вигляді наказів міністра) загальнообов'язкові нормативно-правові акти [3, ст. 95].

Другий вид центральних органів виконавчої влади становлять інші центральні органи виконавчої влади, які, безпосередньо не формуючи урядової політики, покликані сприяти міністерствам та уряду в цілому у її реалізації шляхом виконання функцій державного управління міжгалузевого або функціонального характеру. Ці органи вносять пропозиції щодо формування державної політики членам уряду, що спрямовують і координують їх діяльність, та забезпечують її реалізацію у визначеній сфері діяльності, здійснюють управління в цій сфері, міжгалузеву координацію та функціональне регулювання з питань, віднесених до їх відання. Інші центральні органи виконавчої влади очолюють голови, які не входять до складу Кабінету Міністрів. Діяльність цих органів спрямовують і координують Прем'єр-міністр України, віце-прем'єр-міністри чи відповідні міністри. У межах своєї компетенції вони можуть видавати загальнообов'язкові нормативно-правові акти.

Органами виконавчої влади України місцевого або територіального рівня є, по-перше, органи виконавчої влади загальної компетенції, місцеві державні адміністрації в областях і районах, які підзвітні і підконтрольні органам виконавчої влади вищого рівня. По-друге, до цього рівня належать також органи спеціальної (галузевої та функціональної) компетенції, які безпосередньо підпорядковані як центральним органам виконавчої влади, так і відповідним місцевим органам виконавчої влади. У сукупності територіальні (місцеві) органи становлять систему відповідного центрального органу виконавчої влади.

Центральні органи виконавчої влади є юридичними особами, які мають самостійний баланс, рахунки в установах банків, печатку із зображенням Державного гербу України та своїм найменуванням [5, ст. 81].

У межах своєї компетенції центральні органи виконавчої влади організують реалізацію внутрішньої і зовнішньої політики Української держави; здійснюють керівництво і регулюють соціально-економічну сферу; забезпечують єдність системи виконавчої влади; спрямовують і контролюють діяльність підлеглих органів виконавчої влади; здійснюють управління власністю незалежно від її форм; розробляють і реалізують загальнодержавні програми.

Дослідження адміністративно-правового статусу центральних органів виконавчої влади в Україні є вкрай важливим і необхідним завданням і в

майбутньому. Компетенція центральних органів виконавчої влади визначається окремо для кожної ланки системи органів виконавчої влади. Дані органи є повноцінними адміністративними одиницями. Діють у межах своєї компетенції та утворюються спеціально уповноваженим органом на це.

Список використаних джерел:

1. Закон України від 17.03.2011 р. «Про центральні органи виконавчої влади».
2. Конституція України від 28.06.1996 р. (редакція станом на 12.04.2012 р.).
3. Авер'янов В.Б., Крупчан О.Д. Центральні органи виконавчої влади: конституційні засади і шляхи реформування. - Харків, 2003. - 342 с.
5. Коваленко А. Центральні органи виконавчої влади: проблеми класифікації // Людина і політика. - 2002. - № 6. - 67 с.
4. Крупчан О.Д. Організація центральних органів виконавчої влади: Монографія. - К.: Вид-во УАДУ, 2001. - 132 с.

Кошіль І. Д.,

студентка 4 курсу Тернопільського відділення
ННІЗДН НАВС

ПРОБЛЕМИ ЗДІЙСНЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЇ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ

Створення в Україні соціально орієнтованої ринкової економіки потребує реформування такої сфери суспільного життя, як публічне управління, адже саме від державного апарату багато в чому залежить успіх реформ. Головна мета адміністративно-правової реформи полягає у створенні ефективної системи публічного управління, яка відповідала б стандартам демократичної правової держави з соціально орієнтованою ринковою економікою. Тому, важливе значення має створення ефективної системи публічного управління на засадах адміністративно-правового реформування. До аналізу проблем напрямів адміністративної реформи в Україні звертались видатні вітчизняні адміністративісти, серед них слід відмітити праці В. Авер'янова, А. Лелеченко, М. Ославського, А. Палешко, І. Пахомов, О. Яворського та ін. Проте новітній етап розвитку адміністративної реформи в Україні вимагає переосмислення наукових положень щодо сучасних напрямів її здійснення. Тому мета статті полягає в дослідженні проблематики здійснення адміністративно-правової реформи в Україні.

Структура органів публічного управління, що була побудована за галузевим принципом та існувала до цього часу, довела свою неефективність та неспроможність працювати у нових умовах. Низьку ефективність управління як на державному, так і на місцевому рівнях спричинили ряд чинників: надмірна концентрація функцій управління на вищих щаблях виконавчої влади; дублювання споріднених функцій окремими органами виконавчої влади; незбалансована політика виконавчої влади; закритість органів влади для контролю з боку суспільства; недостатньо чіткий розподіл політичних та адміністративних функцій органів виконавчої влади і відсутність певного механізму відповідальності за прийняті політичні рішення; дисбаланс у взаємовідносинах між громадянами та органами виконавчої влади,